

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.171 van 29 april 2002
in de zaak A. 67.169/IX-2404.**

In zake : Jean-Pierre DENGIS,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. BEUSELINCK,
kantoor houdende te DESTELBERGEN,
Eenbeekstraat 60

tegen :

1. het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW)
van WETTEREN,
dat woonplaats kiest bij
advocaat F. KENIS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55/10
2. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre DENGIS op 15 januari 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit genomen door de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn op 13 november 1995, waarbij het beroep van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Wetteren tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 9 april 1992, houdende niet-goedkeuring van de beslissing van 15 oktober 1991 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wetteren tot afzetting van Jean-Pierre DENGIS, wordt ingewilligd en die beslissing wordt goedgekeurd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur
P. DE SOMERE;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van verzoeker en van de eerste verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 21 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEUSELINCK, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat F. KENIS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. DE SOMERE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is deeltijds in vast verband benoemd oftalmoloog bij het van het OCMW van Wetteren afhangende Emmanuel-ziekenhuis, voor een periode eindigend per 31 juli 2014.

Met brieven van 3 september 1991 maakt dr. VANDER MIJNSBRUGGE, hoofdgeneesheer van het OCMW-ziekenhuis te Wetteren, aan verzoeker, de medische raad en het beheerscomité melding van het feit dat verzoeker op 1 september 1991 verzuimd heeft de wachtdienst waar te nemen in het ziekenhuis, niettegenstaande hem meermaals uitdrukkelijk op die plicht was gewezen. Aangezien zulks de erkenning van het ziekenhuis in het gedrang kan brengen wordt het beheerscomité verzocht het ontslag van verzoeker in overweging te nemen.

1.2. Blijkens de notulen van de vergadering van het beheerscomité van 13 september 1991 wordt besloten aan de raad voor maatschappelijk welzijn voor te stellen de tuchtprocedure te openen tegen verzoeker en een andere arts.

1.3. Ter vergadering van 26 september 1991 besluit de raad voor maatschappelijk welzijn van Wetteren de behandeling van een al dan niet te nemen tuchtstraf op de agenda van de eerstvolgende raadszitting te plaatsen en verzoeker uit te nodigen om te worden gehoord in zijn verdediging.

Met schrijven van 9 oktober 1991 wordt aan verzoeker een afschrift van die beslissing betekend, met de uitnodiging om te worden gehoord op 15 oktober 1991.

1.4. Met brief van 7 oktober 1991 deelt het beheerscomité aan de voorzitter van de medische raad mee dat verzoeker en twee andere artsen ervan worden beticht hun wachtdienst niet te hebben verzekerd, dat gelet op de ernst van de zaak deze voor verdere behandeling werd overgemaakt aan het OCMW en dat hij daarom verzocht wordt advies uit te brengen over de betrokkenen.

1.5. Verzoeker antwoordt met een brief van 10 oktober 1991 dat hij wegens verblijf in het buitenland niet aanwezig kan zijn op de vergadering van 15 oktober 1991 en dat zijn verdediging luidt dat het niet verzekeren van de wachtdienst op zondag 1 september 1991 te wijten was aan een misverstand tussen hem en zijn voor het eerst optredende vervangster, die pas om 20 uur is komen opdagen, zoals op een weekdag.

1.6. Met brief van 10 oktober 1991 aan de voorzitter van het OCMW en het beheerscomité wordt namens de medische raad op de vraag om advies geantwoord :

"De Medische Raad heeft reeds vroeger, eveneens in een aangetekend schrijven, alle geneesheren op de hoogte gebracht van het belang van het vervullen van deze permanentie en van de gevolgen van nalatigheid.

De M.R. gaat dan ook volledig akkoord met het feit dat door de hoofdgeneesheer klacht ingediend is tegen voornoemde geneesheren, aangezien het zijn wettelijk opgelegde taak is over het correct vervullen van deze medische permanentie te waken.

De Medische Raad is in ieder geval van mening dat de aangeklaagde geneesheren moeten gehoord worden. Het is immers mogelijk dat er heikracht in het spel was, als reden dat hun wachtdienst niet vervuld werd.

Wanneer nochtans zou blijken dat bepaalde geneesheren recidiveren in het tekort schieten van hun plicht van permanentie, dan lijkt het ons gewettigd dat het Beheer hiertegen gepaste maatregelen zou nemen".

1.7. De raad voor maatschappelijk welzijn besluit op 15 oktober 1991 verzoeker bij wijze van tuchtmaatregel met ingang van 16 oktober 1991 af te zetten.

1.8. Met brief van 15 november 1991 delen de secretaris en de voorzitter namens de medische raad aan de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn en het beheerscomité mede dat de genomen beslissing strijdig is met artikel 125 van de Ziekenhuiswet, aangezien voor deze sanctie niet het advies gevraagd werd van de medische raad en dat de afzetting evenmin om een dringende reden ingeroepen kan worden, vermits de feiten welke de afzetting moeten rechtvaardigen, dateren van meer dan 3 dagen voor het ontslag.

1.9. Bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 9 april 1992 wordt de afzetting van verzoeker niet goedgekeurd, op grond van de overwegingen dat artikel 51, tweede lid, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn het persoonlijk verhoor van betrokkene vereist, doch dat in casu verzoeker niet geacht kan worden vrijwillig dat recht te hebben verzaakt wijl hij verhinderd was door een externe omstandigheid en de raad het verhoor naar een latere datum had kunnen verplaatsen, bovendien de raad verzuimd heeft de door verzoeker opgegeven reden op haar waarheid te controleren middels een tegensprekelijk getuigenverhoor, dat de adviezen van het beheerscomité en van de medische raad slechts nuttig gegeven kunnen worden op het einde van de tuchtprocedure, op basis van een volledig dossier, terwijl in casu het advies van het beheerscomité uitsluitend betrekking had op het inzetten van de tuchtprocedure en het advies van de medische raad werd verleend voor het geplande verhoor van betrokkene. De bestendige deputatie meent dat derhalve de raad voor maatschappelijk welzijn artikel 94, § 6, van de voornoemde organieke wet, respectievelijk artikel 125, 7° van de ziekenhuiswet verkeerd heeft toegepast. Zij overweegt tenslotte dat, indien het inderdaad zo zou zijn dat hetgeen de geneesheer wordt verweten een eenmalig verzuim is op grond van een misverstand aangaande de uren van de wachtdienst, de opgelegde straf niet in verhouding staat tot het gepleegde verzuim en zodoende het evenredigheidsbeginsel geschonden werd.

1.10. De raad voor maatschappelijk welzijn van Wetteren stelt overeenkomstig artikel 54 van de OCMW-wet beroep in tegen het niet-goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie. Bij besluit van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn van 13 november 1995 wordt dit beroep ingewilligd, en de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wetteren van 15 oktober 1991 goedgekeurd. Het betreft de met onderhavig beroep bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat betrokkene, in antwoord op de brief van de raad waarbij hij opgeroepen werd om op 15 oktober 1991 gehoord te worden, zich enerzijds verontschuldigt en anderzijds zijn argumentatie schriftelijk naar voor brengt en niet vraagt naar een latere datum voor het verhoor; dat de raad hieruit kan besluiten dat de betrokkene verzaakt aan het recht gehoord te worden;

Overwegende dat het niet vervullen van de wachtdienst een ernstige tekortkoming aan de beroepsplichten in hoofde van de ziekenhuisgeneesheer is; dat de medische raad op 4 juli en het beroepscomité op 20 augustus 1991 een brief aan, onder meer, dokter DENGIS richtte waarin op de verplichtingen inzake medische permanentie werd gewezen;

Overwegende wat de feiten betreft, dat betrokkene op 1 september 1991 zondagwachtdienst had, hetgeen betekende dat hij van 10 uur zondagmorgen tot 8 uur maandagmorgen in het ziekenhuis aanwezig diende te zijn; dat deze permanentie van zondagochtend 10 uur tot zondagavond 20 uur ontbrak;

Overwegende dat de betrokkene stelt dat dit te wijten is aan een foute afspraak, een misverstaan door zijn vervanger; dat de waarheid omtrent deze verklaring terzake van de verantwoordelijkheid van dokter DENGIS voor zijn wachtdienst niet relevant is; dat betrokkene hoe dan ook verantwoordelijk blijft voor de verzekering van zijn wachtdienst;

Overwegende bovendien dat het reglement van orde van de medische organisatie van het ziekenhuis in artikel 10, tweede lid, bepaalt dat de geneesheer-specialist die een vervanger aangeduid heeft, de administratief-directeur en de medisch-directeur van het ziekenhuis hiervan op de hoogte dient te brengen; dat dokter DENGIS dit heeft nagelaten;

Overwegende wat de schending van de wet betreft, dat de organieke wet in artikel 94, § 6, stelt dat de raad voor maatschappelijk welzijn geen tuchtstraffen kan toepassen op statutaire personeelsleden die voor het ziekenhuis werken dan na het advies van het beheerscomité; dat artikel 125, 7°, van de ziekenhuiswet het advies van de medische raad aan de beheerder verplicht stelt wanneer het over de afzetting van een geneesheer gaat;

Overwegende dat de wet niet bepaalt op welk tijdstip in de loop van de procedure dit advies dient te worden gegeven; dat de wet evenmin iets bepaalt omtrent de inhoud van dit advies; dat de beslissing van het beheerscomité aan de raad voor te stellen de tuchtprocedure te openen, als dat advies kan worden beschouwd;

Overwegende dat het reeds aangehaalde reglement van orde van het ziekenhuis in afdeling V, artikel 25, het volgende gestipuleerd : 'De raad voor maatschappelijk welzijn kan op voorstel van het bijzonder comité van beheer en na advies van de medische raad tuchtmaatregelen nemen tegenover statutair benoemde geneesheren die aan hun verplichtingen tekort komen' ...;

Overwegende dat dit reglement niet ingaat tegen artikel 94, § 6, van de organieke wet; dat het eigen reglement dient te worden gevolgd; dat dit ook gebeurde daar het beheerscomité op 3 september besliste aan de raad de opening

van een tuchtprocedure voor te stellen; dat op 26 september de raad besliste de tuchtprocedure te openen en de betrokkene te horen;

Overwegende dat de medische raad op 10 oktober 1991 advies heeft uitgebracht na hiertoe op 7 oktober 1991 door het beheerscomité te zijn verzocht; dat het niets terzake doet dat het advies van de medische raad niet in de richting van een onmiddellijke tuchtstraf gaat;

Overwegende dat de strafmaat tot de discretionnaire bevoegdheid van het bestuur behoort; dat het evenredigheidsbeginsel evenwel vereist dat er een redelijke verhouding bestaat tussen de feiten en de straf;

Overwegende dat de redelijkheid van de strafmaat wordt beoordeeld naargelang de ernst van de feiten en de weerslag van deze feiten op het aanzien van de dienst bij het publiek; dat de belangen die door het niet verzekeren van de wachtdienst door dokter DENGIS, op spel worden gezet enerzijds die van de patiënten, anderzijds deze van het ziekenhuis zo groot zijn dat een streng optreden gerechtvaardigd is;".

2. Over het voorwerp van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift als voorwerp van zijn beroep enkel de beslissing aanwijst van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn van 13 november 1995, waarbij het beroep van het OCMW van Wetteren tegen het niet-goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen wordt ingewilligd en de afzetting van verzoeker door de raad voor maatschappelijk welzijn wordt goedgekeurd; dat de meeste aangevoerde middelen echter ook betrokken moeten worden op het afzettingsbesluit van 15 oktober 1991 van de raad voor maatschappelijk welzijn; dat het beroep derhalve moet worden geacht tevens gericht te zijn tegen dat laatste besluit;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker onder meer een vierde middel aanvoert, geput uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 94, §6, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en artikel 125, 7°, van de gecoördineerde wet van 7 augustus 1987 op de ziekenhuizen;

Overwegende dat wat betreft het advies van de medische raad verzoeker stelt dat de medische raad slechts nuttig advies kon verlenen op het einde van de tuchtprocedure, nadat een onderzoek was ingesteld en nadat verzoeker was gehoord, terwijl in casu de medisch directeur zich veroorloofd heeft een advies te verlenen zonder voorafgaandelijk diepgaand onderzoek, toetsing van de feiten, en

verhoor van verzoeker; dat verzoeker betoogt dat, overeenkomstig artikel 125, 7°, van de ziekenhuiswet, de raad van beheer ingeval van afzetting van een ziekenhuisgeneesheer voorafgaandelijk advies moet vragen aan de medische raad en dat, indien de medische raad en de raad van beheer het oneens zijn over de te nemen maatregel, de bemiddelingsprocedure waarin uitdrukkelijk wordt voorzien door de artikelen 127 e.v. van de ziekenhuiswet gevolgd moet worden; dat in dezen echter de raad voor maatschappelijk welzijn enkel aan de medische raad advies gevraagd heeft met betrekking tot het niet vervullen van de wachtdienst door drie geneesheren, zonder te vermelden dat de raad in feite al op 26 september 1991 een beslissing had genomen om dat punt op de agenda van op de eerstvolgende raadszitting in te schrijven; dat de bestreden beslissing naar de beslissing van de medische raad van 10 oktober 1991 verwijst alsof deze de afzetting van verzoeker had voorgesteld, wat echter onjuist is, aangezien de medische raad in zijn brief van 10 oktober 1991 op de in algemene bewoordingen gestelde vraag geantwoord heeft dat hij ermede akkoord ging dat klacht was ingediend, maar dat hij van oordeel was dat de aangeklaagde geneesheren moesten worden gehoord, en dat -indien zou blijken dat geneesheren recidiveren in het tekort schieten van hun plicht van permanentie- het gewettigd lijkt dat de gepaste maatregelen zouden worden genomen; dat aldus volgens verzoeker aan de medische raad nooit advies werd gevraagd nopens het al dan niet afzetten van verzoeker, zelfs niet nopens het al dan niet opstarten van een tuchtprocedure en de raad voor maatschappelijk welzijn dan ook een beslissing genomen heeft zonder het verzwaard advies in te winnen van de medische raad, uitdrukkelijk opgelegd door de wet; dat verzoeker voorts stelt dat de minister ten onrechte in zijn beslissing van 13 november 1995 overweegt "dat de wet niet bepaalt op welk tijdstip in de loop van de procedure dit advies dient te worden gegeven; dat de wet evenmin iets bepaalt omtrent de inhoud van dit advies; dat de beslissing van het beheerscomité aan de raad voor te stellen de tuchtprocedure te openen, als dat advies kan worden beschouwd"; dat volgens verzoeker die overwegingen immers elke grond missen, gezien de medische raad nooit werd gevraagd om advies te verlenen betreffende zijn afzetting en de medische raad aldus nooit advies heeft gegeven, hij met brief van 15 november 1991 dit overigens ook medegedeeld heeft; dat volgens verzoeker de minister de medische raad ook ten onrechte gelijkstelt met het beheerscomité : artikel 25 stelt uitdrukkelijk "na advies van de medische raad", hetgeen wil zeggen dat voorafgaandelijk aan het nemen van een tuchtmaatregel het advies moet worden ingewonnen van de medische raad en dat hij ook ten onrechte overweegt : "Overwegende dat de medische raad op 10 oktober 1991 advies heeft uitgebracht na hiertoe op 7 oktober 1991 door het beheerscomité te zijn verzocht;

dat het niets terzake doet dat het advies van de medische raad niet in de richting van een onmiddellijke tuchtstraf gaat", terwijl enkel advies werd gevraagd met betrekking tot het niet vervullen van de wachtdiensten doch niet met betrekking tot de afzetting van verzoeker en de raad voor maatschappelijk welzijn op 26 september 1991 -beslissing niet ter kennis gebracht aan de medische raad voor advies- enkel beslist heeft aan de raad de vraag voor te leggen of de tuchtprocedure al dan niet opgestart zou worden; dat de medische raad betreffende de afzetting geen advies heeft uitgebracht, doch enkel heeft gesteld dat hij akkoord ging met het feit dat klacht werd ingediend tegen de geneesheren en dat indien er recidive zou zijn, het nuttig ware de gepaste maatregelen (die dan ook uiteraard aan het advies van de medische raad moeten overgelegd worden) zouden worden genomen;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij met betrekking tot de schending van artikel 125, 7°, van de ziekenhuiswet antwoordt dat, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, uit de brieven die hoofdgeneesheer dr. VANDER MIJNSBRUGGE aan verzoeker, aan de medische raad en aan het beheerscomité heeft gezonden en die alle drie ter kennis waren van de medische raad, ontegensprekelijk naar voren kwam dat in feite het ontslag, dat wil zeggen, de afzetting van verzoeker, aan de orde was en dat verzoeker ten onrechte aanvoert dat niet het "verzwaard advies" van de medische raad werd gevraagd: artikel 127, §1, van de ziekenhuiswet houdt alleen in dat wanneer de adviesaanvraag betrekking heeft op de afzetting en uit het advies van de medische raad blijkt dat deze zich met een twee derde meerderheid verzet tegen dit voorstel, de beheerder niet eenzijdig de beslissing tot afzetting kan nemen doch de overlegprocedure bedoeld in artikel 127, §§2 en 3, en artikel 128 dient te volgen; dat de eerste verwerende partij stelt dat ter zake uit het advies van de medische raad geenszins bleek dat dit negatief was en nog minder dat het met een twee derde meerderheid werd uitgesproken, dat onder het enkel voorbehoud dat volgens de medische raad de aangeklaagde geneesheren gehoord moesten worden teneinde te weten of er geen heirkraft in het spel was, het advies van de medische raad positief was, en dat het woord "nochtans" in de laatste alinea van het advies in de context van het advies slechts zó begrepen kan worden dat bedoeld wordt dat, indien vast zou staan dat er inderdaad een tekortkoming is geweest aan de verplichting tot medische permanentie, verplichting die dan een recidive zou uitmaken ten aanzien van vroegere feiten, de medische raad er mee akkoord ging dat de gepaste maatregelen genomen zouden worden; dat, vermits de medische raad bovendien wist dat het beheerscomité het advies vroeg ingevolge het schrijven van de hoofdgeneesheer, die het ontslag voorstelde, uit de formulering van

het advies niets anders afgeleid kan worden dan dat de medische raad de mogelijkheid van deze sanctie open liet en zich daartegen niet verzette;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij van haar kant antwoordt met betrekking tot de vermeende schending van artikel 125, 7°, van de ziekenhuiswet, dat volgens die bepaling het advies van de medische raad verplicht is wanneer het over de afzetting van een geneesheer gaat, doch de wet niet bepaalt op welk tijdstip in de loop van de procedure dat advies dient te worden gegeven, noch welke inhoud dat advies dient te hebben; dat zij opmerkt dat ook artikel 25 van het reglement van de orde van het ziekenhuis werd gevolgd : de hoofdgeneesheer, lid van het beheerscomité, adresseert op 3 september 1991 een brief aan de medische raad waarin hij meedeelt het beheerscomité verzocht te hebben de passende maatregelen, in casu mogelijk ontslag, te willen nemen, het beheerscomité verzoekt op 7 oktober 1991 de medische raad om advies, de medische raad heeft op 10 oktober 1991 advies uitgebracht, het doet niet terzake dat het advies van de medische raad niet in de richting van een onmiddellijke tuchtstraf gaat;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord staande houdt dat het advies, laat staan het bij wet voorgeschreven "verzwaard advies" van de medische raad nopens een mogelijke afzetting van verzoeker, nooit werd gevraagd en dat de medische raad het ook nooit zo begrepen heeft, wat mag blijken uit de brief van de voorzitter van de medische raad aan verzoeker van 29 juli 1996; dat verzoeker voorts argumenteert dat advies gevraagd werd over drie geneesheren, alsof het gelijke situaties betrof, dat vermits de situaties duidelijk niet gelijk waren, hetgeen ook kan blijken uit de brieven van de hoofdgeneesheer waar deze nopens de beide andere geneesheren zonder meer ontslag voorstelt, terwijl hij bij verzoeker "mogelijks ontslag" voorstelt, de medische raad in die situatie bezwaarlijk een correct advies kon verlenen, dat het beheerscomité de plicht had een concreet voorstel van beslissing aan de medische raad te doen, terwijl het in casu enkel verzocht of het passend was de in bijlage gevoegde klachten van de hoofdgeneesheer te laten behandelen door de raad voor maatschappelijk welzijn, en het daarbij trouwens tekenend is dat verzoeker reeds voor verhoor werd opgeroepen vooraleer de medische raad enig advies had verleend; dat volgens verzoeker de brief van de medische raad enkel zo opgevat kan worden dat maatregelen passend waren, voor zover er sprake was van recidive, dat in het geval van verzoeker evenwel nooit recidive is vastgesteld, wat overigens duidelijk ook niet kan blijken uit het dossier, dat dit bijgevolg enkel kan betekenen dat het

advies van de medische raad klaar en duidelijk was dat er zich geen maatregelen tegen verzoeker opdrongen, dat met andere woorden het advies van de medische raad wel negatief was, tenzij recidive werd aangetoond, hetgeen voor verzoeker niet het geval was, zodat de raad voor maatschappelijk welzijn verzoeker niet kon afzetten zonder de bemiddelingsprocedure overeenkomstig artikel 127 e.v. van de ziekenhuiswet op te starten;

3.1.5. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie nog laat gelden dat louter het feit dat de medische raad nagelaten zou hebben uitdrukkelijk advies uit te brengen de afzettingsbeslissing niet kan vitiëren, dat aan de kant van de medische raad er geen twijfel kon bestaan over de draagwijdte van wat hem gevraagd was, aangezien de hoofdgeneesheer aan de medische raad schreef dat hij bij aangetekende brief gevraagd had om "de passende maatregel, in casu mogelijk ontslag te willen nemen", dat hij zulks nog duidelijker verwoord had in zijn brieven aan het beheerscomité en aan verzoeker zelf en dat de medische raad het blijkens de bewoordingen van zijn advies het ook zo moet hebben begrepen;

3.2.1. Overwegende dat luidens artikel 125, 7°, van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 7 augustus 1987, de beheerder van het ziekenhuis verplicht is het advies van de medische raad in te winnen over de afzetting van ziekenhuisgeneesheren, behalve de afzetting om dringende reden; dat artikel 126, §2, van die wet bepaalt dat, behalve wanneer de beheerder en de medische raad anders zijn overeengekomen, adviezen binnen een maand moeten worden verstrekt en, indien na het verstrijken van de termijn geen advies is uitgebracht, de beheerder een beslissing kan nemen; dat krachtens de artikelen 127, §2 en §3, en 128, indien de beheerder zich niet kan aansluiten bij een advies dat de medische raad met een meerderheid van twee derden van de stemgerechtigde leden heeft uitgebracht over een van de uitdrukkelijk opgesomde aangelegenheden, waaronder de afzetting van ziekenhuisgeneesheren, behalve de afzetting om dringende reden, dan tussen beide overleg dient te worden gepleegd en desgevallend beroep dient te worden gedaan op een bemiddelaar;

3.2.2. Overwegende dat ter zake niet wordt betwist dat het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wetteren om verzoeker af te zetten omwille van het niet vervullen van de medische wachtdienst op 1 september 1991, voorafgaandelijk voor advies diende te worden voorgelegd aan de medische raad

overeenkomstig artikel 125, 7°, van de ziekenhuiswet; dat de vraag is of wat uiteengezet wordt in de brief van 10 oktober 1991 uitgaande van de medische raad, in antwoord op de vraag die het beheerscomité had gesteld aan de voorzitter van de medische raad met brief van 7 oktober 1991, wel als een advies over de afzetting van verzoeker als ziekenhuisgeneesheer, in de zin van artikel 125, 7°, van de ziekenhuiswet kan worden beschouwd;

3.2.3. Overwegende dat artikel 127, §1, van de ziekenhuiswet luidt als volgt :

"Indien de medische raad over een adviesaanvraag van de beheerder met betrekking tot de punten bedoeld in artikel 125, 1°, 2°, 4°, 7°, 11° en 17°, een schriftelijk en gemotiveerd advies uitbrengt met een meerderheid van twee derden van de stemgerechtigde leden en indien de beheerder zich niet kan aansluiten bij het advies, kan de beslissing slechts genomen worden overeenkomstig de procedure bepaald in de paragrafen 2 en 3 en in artikel 128.";

Overwegende dat uit die bepaling volgt dat indien de medische raad een advies verstrekt met een twee derde meerderheid aangaande de afzetting zonder dringende reden van een ziekenhuisgeneesheer, de beheerder daar niet kan van afwijken en dat, indien de medische raad een advies verstrekt met een gewone meerderheid over dezelfde aangelegenheid, de beheerder daar wel kan van afwijken zonder de overlegprocedures bepaald in de artikelen 127 en 128 te moeten volgen; dat een dergelijk advies derhalve zwaarder doorweegt dan een gewoon advies; dat de wet weliswaar niet uitdrukkelijk voorschrijft dat de adviesaanvraag van de beheerder een voorstel van beslissing moet bevatten, doch uit artikel 127, §3, van de ziekenhuiswet kan worden afgeleid dat dit wel het geval is indien de adviesaanvraag betrekking heeft op één van de aangelegenheden waarover de medische raad een versterkt advies kan uitbrengen, aangezien daarin wordt gesproken over "een nieuw voorstel van beslissing" dat voor advies aan de medische raad wordt voorgelegd, dat het ook kan worden afgeleid uit de parlementaire voorbereiding;

3.2.4. Overwegende dat de adviesaanvraag vervat in het schrijven van 7 oktober 1991 namens het beheerscomité aan de voorzitter van de medische raad, aan dit vereiste niet voldoet; dat, immers, overeenkomstig artikel 94, §6, tweede lid, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, het beheerscomité in de betrokken aangelegenheid enkel

tot opdracht heeft advies te geven aan de raad voor maatschappelijk welzijn over een tuchtdossier betreffende een statutair personeelslid van het ziekenhuis; dat het beheerscomité hoogstens een voorstel aan de raad voor maatschappelijk welzijn kan formuleren, zoals in casu is voorgeschreven door artikel 25 van het reglement van orde van de medische organisatie van het ziekenhuis; dat in dat kader -artikel 18 van voornoemd reglement- het beheerscomité alsdan voorafgaandelijk de medische raad om advies verzoekt; dat de verzoeker dan ook moet worden bijgevallen waar hij stelt dat het beheerscomité in zijn brief van 7 oktober 1991 enkel het advies van de medische raad heeft gevraagd omtrent het feit dat de drie genoemde geneesheren hun wachtdienst niet hebben vervuld, en het beheerscomité gelet op de ernst van de zaak heeft beslist deze aangelegenheid verder te laten behandelen door de raad voor maatschappelijk welzijn; dat eruit geenszins een concreet voorstel tot afzetting van verzoeker als ziekenhuisgeneesheer kan worden afgeleid; dat de eerste verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat de medische raad, althans op onrechtstreekse wijze, diende te weten dat in feite, blijkens de brieven die de hoofdgeneesheer aan verzoeker, de medische raad en het beheerscomité had gezonden en ter kennis waren van de medische raad, het ontslag, dat wil zeggen de afzetting van verzoeker, aan de orde was; dat bovendien, gelet op het belang dat de wetgever heeft willen verlenen aan de betrokkenheid van de ziekenhuisgeneesheren via de verplichte oprichting van een medische raad als orgaan van inspraak van de ziekenhuisgeneesheren met betrekking tot de door de beheerder te nemen beheersbeslissingen, en het blijkens artikel 127, §1, van de ziekenhuiswet verhoogde belang van deze inspraak met het zogenaamd versterkt of verzaamd advies in geval het beheerscomité beslist de tuchtmaatregel van afzetting van een ziekenhuisgeneesheer voor te stellen, het aangewezen is deze regel strikt te interpreteren; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden :

1. de beslissing van 15 oktober 1991 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wetteren tot afzetting van Jean-Pierre DENGIS;
2. het besluit genomen door de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn op 13 november 1995, waarbij het beroep van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Wetteren tegen het besluit van de bestendige

deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 9 april 1992, houdende niet-goedkeuring van de voornoemde beslissing van 15 oktober 1991 van de raad voor maatschappelijk welzijn van Wetteren, wordt ingewilligd en die beslissing wordt goedgekeurd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

J. DE BRABANDERE.